

og hvis Lønningers Forhøjelse eller Nedsættelse bestemmes af ganske andre Myngheder.

Der findes i denne midlertidige Lønningsslov den Bestemmelse, at en Person ikke kan faa midlertidigt Lønningstillæg i et Aar, naar der i samme Finansaar er sket Forhøjelse af hans Dag- eller Ugeløn. Det er ogsaa en af de Urimeligheder, der findes i denne mærkelige Lønningsslov. Det fører til, at naar en Mand har faaet sin Løn forøget, lad mig f. Eks. sige i 1906, med 25 Øre om Dagen, kan han ikke faa Lønningstillæg det Aar, selv om disse 25 Øre ikke svare til det Lønningstillæg, han ellers vilde faa. Han kan overhovedet slet intet faa i det Aar, men næste Aar kan han faa det, skønt han beholder de 25 Øre mere om Dagen. Naar han ikke kan faa det i 1906, er det i Henhold til den Betragtning, at han har faaet et Lønningstillæg, maa man anse dette for at være det rette og passende i Forhold til hans Arbejde, og derfor skal han ikke have midlertidigt Lønningstillæg det Aar, men næste Aar kan han faa Lønningstillæg igen.

Jeg vil sige, at hvis det er saaledes rundt om mellem de Arbejdere, dag- og ugelønnede Funktionærer, der nu for en væsentlig Del falde ind under den midlertidige Lønningsslov, og hvis Løn bestemmes af underordnede administrative Autoriteter, at de under Hensyn til de Priser, vi nu leve under, have for lidt i Løn, er det en rimelig Ting, at de Autoriteter, under hvem de arbejde, forhøje deres Løn, og jeg skal for min Person udtale, at for saa vidt saadant sker paa Omraader, hvor det er nødvendigt at forøge en Bevilling paa Finansloven, altsaa hvor Udgiften paa Statsregnskabet vil blive større, og for saa vidt det skønnes af vedkommende Autoriteter at være stemmende med Rimelighed og Retfærdighed og jeg skønner det samme, skal jeg være villig til at modtage saadanne Forslag og indenfor rimelige Grænser lade dem praktisere, selv om det skal ske paa forventet Tillægsbevilling. Dette, mener jeg, er en rimelig Ting, og det kan være retfærdigt, thi paa den Maade kan man naa til i det enkelte ved vedkommende Autoriteter at lade undersøge, om dette Lønningstillæg er rimeligt i det paa-gældende Tilfælde, eller det ikke er rimeligt, og det er noget, man ikke naar paa anden Maade.

Det er nemlig saa mange Slags Mennesker, der faa Lønningstillæg nu. Det er Folk, hvis hele Tid er optagen af Sta-

tens Tjeneste, som altsaa ikke kunne bestille andet end arbejde i Statens Tjeneste fra Morgen til Aften, og maaske faa 800—1,000 Kr. De faa et midlertidigt Lønningstillæg. Men der er ogsaa andre, der faa det. Det er Folk, der ere Opsyns- eller Tilsynsmænd ved en eller anden Institution. Folk, der møde 3—4 Dage om Ugen og hver Gang have 2—3—4 Timers Arbejde og lønnes med 400, 600, maaske 800 Kr. — de faa Lønningstillæg sammen med de andre. Ingen vil dog paastaa, at der er Rimelighed i, at de skulle have Lønningstillæg paa samme Maade som de, der arbejde fra Morgen til Aften hver eneste Dag. Der staar i Loven om midlertidigt Lønningstillæg, at de, for hvem Arbejde i Statens Tjeneste kun er Bibeskæftigelse, ikke skulle have Lønningstillæg. Men hvad er Bibeskæftigelse? Jeg gad se den Finansminister, der med fast Haand kunde gennemføre Ensartethed og sige: Her trække vi Grænsen, paa den Side ligger alt det, der er Bibeskæftigelse, paa den anden Side alt, hvad der er Hovedbeskæftigelse. Hvor er den Grænse? Jeg har f. Eks. set en Mand faa midlertidigt Lønningstillæg. Han fik 75 Kr. af Staten for, som det hedder, at holde Udlig. Han boede paa et Sted, hvor det at føre Udlig vistnok ikke belastede ham synderligt med Arbejde — jeg tør sige, han havde sin fuldkomne Frihed i enhver Henseende. Men man kunde ikke sige, at det var en Bibeskæftigelse for ham, for han havde ingen anden Beskæftigelse, — Manden var i øvrigt Rentier. Vedkommende underordnede Autoritet havde ikke fundet, at det kunde kaldes en Bibeskæftigelse og havde derfor beregnet et midlertidigt Lønningstillæg til de 75 Kr. Det er nu et grelt Tilfælde. Men ærede Medlemmer kunne let tænke sig saadanne Tilfælde, hvor det kun drejer sig om nogle Timers Arbejde et Par Dage om Ugen, og hvor Lønnen vel kun er lille, maaske 5—600 Kr. om Aaret, men dog maaske rimelig i Forhold til det Arbejde, der ydes. Det ved man ikke, men foreslaar kun at vedtage en almindelig Bestemmelse om, at alle, der have under en vis Indtægt, enten de gøre lidt eller meget for det, enten deres Arbejde er vigtigt eller mindre vigtigt, skulle have saa og saa mange Procent Lønstillæg. Tror det høje Ting, at det er den rette Maade at reformere Lønninger paa? Jeg tror det ikke. Derfor vil jeg meget tilraade det høje Ting ikke at gaa ind derpaa.

Jeg vil tilsige Tinget paa Regeringens